ОСТАННІ НОВИНИ
20:08 Печена картопля в борошні: страва, яку ви точно ще не куштували
19:55 Водоліям — «Зірка» та надія на зміни, Дівам — «Відлюдник» і потреба в тиші: Таро-прогноз на 6 червня
19:54 Втрачена перемога команди Шарана та осічка «Кудрівки»: відеоогляди перших стикових матчів за місця в УПЛ
19:44 Кримський глухий кут: як вогневий контроль України ламає плани окупантів на півдні
19:18 «Ми попереджали»: у путіна озвучили нові претензії до США через війну в Україні
19:06 Одна популярна спеція може зіпсувати весь суп: про неї знають не всі
18:40 У ДБР розкрили масштаби

ЖИТТЄВІ ІСТОРІЇ

«Вийшов на пенсію, вступив до університету і там зустрів свою любов»: студент-пенсіонер про навчання в Університеті третього віку

14:55 — 8 жовтня 2021

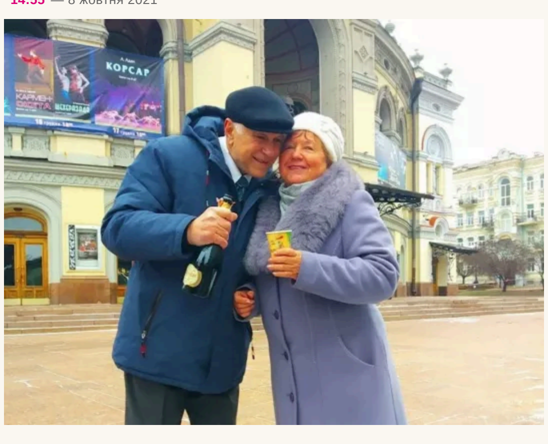

Ігор ОСИПЧУК, «ФАКТИ»

— В Університеті третього віку «Протон», в якому я навчаюсь, не тільки проводять заняття з різних дисциплін (англійської мови, психології, комп'ютерної грамотності, маркетингу, рукоділля, родоводу, співу, танців, прийомів самооборони, здорового способу життя тощо), але й організовують подорожі Україною та за кордон, — каже **в минулому капітан далекого плавання, а нині пенсіонер та студент Михайло Бабич з Києва**. *— У нашому університеті ще й безкоштовно квитки в театри та музеї дають. Власне, завдяки одному з культпоходів в Національну оперу я й зустрів свою любов — Людмилу Биковську. Вона також навчається в нашому університеті, але на заняттях ми не перетиналися, бо були на різних факультетах. Тому й вийшло, що познайомилися в оперному театрі.*

Якогось певного терміну навчання в нашому університеті немає — студентом можна бути необмежену кількість років. Тож не дивуйтесь, що наші стосунки з Людмилою почалися шість років тому, а ми ще й досі студенти. Я навчаюся вже 11 років — відтоді, як закінчив кар'єру моряка. А Людмила — вісім. Щороку відзначаємо день нашого знайомства: приходимо з коробкою цукерок та шампанським до Національної опери, відкорковуємо пляшку, п'ємо шляхетний напій та просимо, щоб хтось нас сфотографував.

«Завдяки своїй роботі подружився з зірками»

— Якщо чесно, на виставу в Національну оперу, де я познайомилася з Михайлом Олексійовичем, спочатку не дуже хотіла йти, — говорить Людмила Биковська. *— Але ректор нашого університету Жанна Леонідівна Саврилова сказала по телефону: «Не відмовляйтесь, вам сподобається». В театр я трошки спізнилась, тому вся група на мене чекала. У тому числі й Михайло Олексійович, якого тоді побачила вперше. «Негарно запізнюватися», — зауважив він, делікатно взяв мене за лікоть і повів всередину. На виставі ми сиділи поруч. Поверталися додому також разом, жваво щось обговорювали. Відчула, що мені цікаво спілкуватися з цією вихованою освіченою людиною.*

Невдовзі університет організував екскурсію до Чернігова. Як я розумію, Михайло Олексійович зробив все від нього залежне, щоб я взяла в ній участь. Після того у нас почався романтичний період побачень. Влітку ми разом поїхали на море, були у Миколаєві. Як стали жити однією сім'єю, дні народження почали відзначати не вдома на кухні, а в подорожах — їздили до Одеси, Ніжина, Миргорода (нам дуже подобається таммешній санаторій).

Через коронавірус минулого навчального року заняття проводилися за обмеженою програмою — екскурсій не було. Тому єдине, куди ми з Михайлом Олексійовичем їздили, — це дача. Робота там завжди є, не нудьгували. Та й здоров'я на свіжому повітрі, на домашніх овочах і фруктах зміцнювали. До навчання в новому учбовому році ми готові — обидва вакцинувалися.

Заняття в нашому університеті проводяться два або три рази на тиждень. Ходиш на дисципліни, які тобі подобаються. Я вибрала заняття з англійської, родоводу, комп'ютерної грамотності, співу (була три роки старостою хору). Зараз ми з Михайлом Олексійовичем вчимося разом. Цього року обрали психологію, краєзнавство та англійську (хоча він її знає — вивчив, ще коли працював).

> ***Читайте також:** Як рятуватимуть пенсіонерів від бідності, — розповідає Галина Третьякова*

— Обидва маєте дітей?

— Я не маю, — відповідає Михайло Олексійович. *— Не був одружений, хоча намагався створити сім'ю. Коли мені було років 30, познайомився під час круїзу з дівчиною з російського міста Красноярська. Ми навіть подали заяву на реєстрацію шлюбу у Києві, але так і не одружилися. Після того мав стосунки ще з однією жінкою, німкенею за національністю. Ми років п'ять жили разом. І все ж розлучилися. Тепер в мене щира українка. Переконаний, що на все життя. У Людмили Климентівни двоє синів, четверо онуків і вже є правнук. Я ставлюся до них, як до рідних.*

— Чим ви займалися до виходу на пенсію?

— Я 39 років пропрацювала медичною сестрою, — відповідає Людмила Климентівна. *— Власне, від колег і дізналася про Університет третього віку. Вони казали, що їм цікаво на заняттях, що можна навчитися, зокрема, роботі на комп'ютері. У 2013 році прийшла записуватися на заняття разом з подругою. А Михайло Олексійович — моряк, пройшов шлях від матроса до капітана далекого плавання. Тому в нього хороше знання англійської. Хай він сам про це розповість.*

Людмила в молодості

— Моя доля була пов'язана з морем з того часу, як мене, 18-літнього парубка, призвали у 1971 році на строкову військову службу і я потрапив спочатку в учбовий загін в Севастополі, а потім на військовий корабель в Балтійську, — каже Михайло Олексійович. *— Тоді, за радянських часів, у військово-морському флоті служили три роки (хоча в армії лише два). Під час походу нашого корабля я закохався в океан. Як звільнився зі служби, влаштувався матросом на великий морозильний траулер. Ми ловили рибу в Атлантиці (біля берегів Канади, Африки). Наші бази були на Кубі, Канарських островах, в Дакарі (Сенеґал), Лас-Пальмасі. Робота важка, проте платили добре. Працювати на траулері мені подобалося, але все ж хотілося повернутися в Україну, ну й перспектива все життя бути простим матросом не дуже приваблювала — прагнув кар'єрного росту.*

Михайло з товаришем по службі в армії

Приїхав в Київ, закінчив тут річкове училище. Став працювати на теплоходах типу «річка-море», що належали «Укррічфлоту». Спочатку ходив на круїзних лайнерах, а коли розвалився СРСР — на вантажних, у всі країни Європи. Починав штурманом, а дослужився до капітана. Потім мені запропонували посаду помічника капітана на круїзному теплоході «Тарас Шевченко». Ходили від Болгарії до Санкт-Петербурга.

До речі, завдяки своїй роботі у 1989 році я познайомився й подружився з багатьма популярними в радянські часи діячами культури. Це була епоха перебудови. Тоді намагалися поставити економіку на комерційні засади. Держава кинула клич — заробляйте! Наше керівництво відгукнулося: організувало круїз на теплоході «Ленін» понад двохсот артистів (це разом з учасниками вокально-інструментальних ансамблів) за маршрутом Київ — Одеса. Ми зупинялися в багатьох містах, де по декілька днів артисти давали концерти на стадіонах.

Серед цих митців були такі зірки, як композитор Олександра Пахмутова, поет-пісняр Микола Добронравов, співак Олександр Сєров. Саме Сєров був серед них неформальним лідером. Члени нашого екіпажу спочатку соромилися вступати з ними в розмови — це ж люди, що регулярно з'являються на телеекранах, їхні пісні надзвичайно популярні. Але в мене часу на телевізор не лишалося, тому я навіть не знав, що Сєров суперзірка. Про кого чув, так це про Пахмутову з Добронравовим. Я людина товариська. Коли члени команди розтлумачили мені, хто є хто з наших пасажирів, я запросто підійшов до Сєрова, назвався, запропонував свої послуги.

«Хотілося допомогти пенсіонерам жити цікавим насиченим життям»

— Олександр Сєров виявився людиною розумною, зіркової хвороби в нього не було, — продовжує Михайло Бабич. *— Ми з ним затоваришували, і він багато разів просив мене виконати ті чи інші доручення, бо був надто перевантажений через ледь не щоденні концерти. Зокрема, я приймав телефонні дзвінки до нього, потім переповідав Олександру, хто та що просив йому передати. З Пахмутовою також в мене склалися дуже добрі стосунки. Зазвичай круїз Київ — Одеса тривав 12 днів, а цей — місяць.*

Михайло Бабич (в центрі) на круїзному теплоході серед зірок естради — з Віллі Токарєвим та Олександром Сєровим

Згідно з законом я пішов на пенсію у 55 років, але продовжував працювати. На жаль, у 2010 році наш теплохід продали росіянам, і я лишився без роботи. Але без діла сидіти не хотів, тому, коли почув по радіо оголошення, що Університет третього віку запрошує на навчання пенсіонерів, пішов записуватися у студенти (посміхається).

> ***Не сподівайтеся на державу:** екс-міністр економіки дав пораду українським пенсіонерам*

— В університеті вам ставлять оцінки?

— Ні, — відповідає Людмила Климентівна. *— Але задають домашні завдання (навіть на співах). Перевіряють їх виконання. У нас дуже хороші викладачі, тому навчання (воно для студентів безкоштовне) мені дуже подобається.*

— Приймаємо на навчання за пенсійними посвідченнями, — говорить **ректор Університету третього віку «Протон» Жанна Саврилова**. *— Представники деяких професій виходять на пенсію раніше 60 років. Наймолодшим нашим студентам 45 та 48 років. А найстаршому — 84 (до речі, цей чоловік старанно вчить у нас англійську мову).*

Ідея створити навчальний заклад для літніх людей виникла у мене в 2009 році. За спеціальністю я економіст. На той час займалась бізнесом. Все в мене було добре, але хотілося допомогти пенсіонерам жити цікавим насиченим життям. Чому в Європі, Америці їхні однолітки багато подорожують, вчать іноземні мови, навіть на роликах катаються, а наші сидять по лавочках і скаржаться то на одне, то на інше? Зацікавилася, що конкретно можна їм запропонувати. Знайшла інформацію, що за кордоном працюють університети третього віку. До речі, перший з них відкрився ще у 1974 році. Зараз лідером за кількістю є Японія — 97 таких закладів. Впроваджувати університети третього віку рекомендує ООН.

«Наймолодшим нашим студентам 45 та 48 років. А найстаршому — 84, - розповідає ректор університету Жанна Саврилова

— З чого ви починали створення навчального закладу для пенсіонерів?

— Звернулася до Інституту геронтології НАМН України, до професора Віри Чайковської. Вона допомогла розробити методику навчання людей старшого віку. Консультувалась з соціальними працівниками, прийшла на концерт, що його організував соцстрах для пенсіонерів. Розпитала їх, що вони хотіли б вивчати. Так було визначене коло перших чотирьох дисциплін, з якими ми тоді стартували: комп'ютерна грамотність, англійська, психологія, здоровий спосіб життя. Незабаром з'ясувалося, що наші студенти прагнуть подорожувати. Я стала домовлятися з туристичними агенціями про знижки для них і щоб наших відправляли в подорожі однією групою.

У 2012 році перший автобус з моїми студентами — 55 чоловік — поїхав за кордон, в Париж. Після того вони їздили до Італії, у Ватикан, подорожували по Франції…

— Як вирішили питання з фінансуванням університету?

— Я зверталась по допомогу до політиків, керівників владних структур, підприємців. Підтримало керівництво Шевченківського району столиці. Нам безкоштовно надана можливість проводити заняття в бібліотеках та інших установах. Наші викладачі працюють на волонтерських засадах, без платні. Але все одно гроші довелося шукати — для оснащення комп'ютерних класів, оплати Інтернету, обслуговування та ремонту комп'ютерів.

— Які предмети найпопулярніші серед ваших студентів?

— На першому місці краєзнавство (до речі, ми щотижня проводимо по дві піші екскурсії Києвом), англійська (щоб спілкуватися за кордоном, допомагати онукам вчити мову), комп'ютер (користування програмами, оплата послуг онлайн тощо). Цього року ми вперше ввели в програму дисципліну «Бізнес і підприємництво».

Зауважимо, що нещодавно університет зазнав організаційних змін, які дозволили значно розширити географію його роботи. Ставши проєктом одного з благодійних фондів, він цього року відкрив представництва в чотирьох містах — у Харкові, Дніпрі, Одесі та Львові. До того ж в університет надходить дуже багато листів електронною поштою та дзвінків від мешканців Рівного, Вінниці, Ужгорода з проханням створити відділення і в їхніх містах.

> ***Читайте також:** «Це диво, що я вижив і нічого собі не зламав»: 81-річний скелелаз Юрій Василенко став чемпіоном України*

На фото в заголовку: Михайло Бабич та Людмила Биковська щороку біля Національної опери України святкують день, коли познайомились (фото надано Михайлом Бабичем)

Читайте нас у Facebook

3739

Побачили помилку? Виділіть її та натисніть CTRL+Enter

До змісту розділу

Друкована версія | Лист редакторові | Поскаржитися

Поділитися 0 | Поділитися | Твітнути

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ

Водоліям — несподівані ідеї, Терезам — складні розмови, а Овнам — конфлікти: гороскоп на вихідні

Вигідна пропозиція Близнюкам, дистанція для Раків та останній ривок Скорпіонів: гороскоп на 5 травня

Грошова допомога для людей з інвалідністю: кому виплатять 10 800 грн

Чи треба знімати плівку з сосисок перед варінням: відповідь виробників

Новини партнерів

Мапа сайту

Новини | Україна | Політика | Гроші | Події
Світ | Пряма лінія | Блоги | Спорт | Футбол
Культура | Шоу-бізнес | Фігурка дня | Суспільство | Стиль життя
Книга рецептів | Люди та звірі | Життєві історії | 25 років потому
Історія сучасності | Наука та технології | Клуб споживачів | Запитайте у Фактів

Реклама | Передплата | Контакти | Привітання і співчуття | Правила користування сайтом fakty.ua

© 1997—2026 «**Факти та коментарі**®»
Усі права на матеріали сайту охороняються у відповідності до законодавства України.
Матеріали під рубриками «На правах реклами», «Реклама», а також позначені символом Р публікуються у якості реклами та мають інформаційно-комерційний характер.